

Một Thời Mơ

Vũ Quốc Thịnh

Nhớ về niên khóa đầu tiên tôi đi học sau di cư vào nam nk1954 -1955

Năm 1953 chiến tranh khốc liệt lan tràn trên khắp quê hương miền Bắc. Gia đình tôi phải lìa xa xóm làng xa cơ nghiệp tổ tiên mấy chục năm ông Nội tôi đã xây dựng. Đa số họ hàng tôi lên thị trấn Phát Diệm để tạm cư. Nhưng dưới con mắt của cậu bé 6 tuổi, tôi nghĩ đơn giản "tạm cư", "lánh cư" là vài tháng rồi sẽ về mà thôi. Nhưng tôi không ngờ lần ra đi này là lần đi không bao giờ trở lại. Chúng tôi thuê nhà ở Phát Diệm 2 năm.

Trong thời gian này tôi học lớp năm (lớp 1) trường Trần Lục của nhà thờ đá Phát Diệm niên khóa 1953-1954 Tháng 8-1954 chúng tôi đến Hải phòng được tàu Há mồm chở ra Vịnh Hạ Long lên tàu Mỹ vào bến Bạch Đằng.

Gia đình tôi và họ hàng theo cha Trần Quốc Phú về lập nghiệp tại **Trại Định Cư Trung Chánh** suốt 20 năm 1955-1975. Thời gian xây dựng trại, Nhà xứ chưa có điều kiện mở trường học nên anh em tôi học tạm ngoài trường Công Lập Trung Mỹ Tây. Tôi xin học lớp Tư (lớp 2 bây giờ). Phương tiện xe đi từ ngã tư Trung Chánh đến Trung Mỹ Tây là xe Ngựa. Người lớn trả 2 đồng. Tụi tôi con nít, học sinh chỉ đưa 1 đồng cho chú xà ích thôi. Lớp chúng tôi vừa con trai vừa con gái. Tôi và thằng Lân học trở nên là 2 cậu học sinh lớn tuổi nhất trong lớp.

Ngày đó, cô giáo tên Thu Nga rất trẻ và xinh xắn. Cô mới tốt nghiệp trường Quốc Gia Sư Phạm Saigon. Nhà cô ở trong Bà Điểm. Ra trường không phải về tỉnh lẻ mà được về tỉnh Gia Định gần nhà thì thật hạnh phúc. Một số bạn tôi hay cãi nhau với mấy đứa con gái. Chúng chê lũ vịt trời là chua ngoa lẻo mép. Riêng tôi có em gái hiền lành dễ thương rất quý ông anh. Do đó tôi không có một tí đổ kỵ gì với mấy đứa con gái cùng lớp.

Con Mận tuy hơi béo nhưng tôi thấy nó có vẻ mũm mĩm có thể do nước da trắng trẻo. Con Sen thì da hơi ngăm đen nhưng có đôi mắt hạt huyền nên nó nhìn cũng có duyên. Con Hồng hơi gầy nhưng nó cười có cái răng khểnh hay hay. Ra chơi tôi hay ngồi dưới cây phượng ngắm chúng chơi banh đĩa, Ô quan, nhảy dây... cũng vui mắt...

Một hôm cô giáo dạy bài học thuộc lòng "Mười yêu" khiến tôi và lũ con trai cứ thắc mắc hoài với cô giáo:

- Sao người ta lại ưu tiên khen mấy đứa con gái như vậy cô???

Cô giáo chỉnh:

- Các em không nên dùng chữ : "mấy đứa" mà gọi là "Các bạn nữ". Bài này tác giả nói về các bạn Nữ. Cô giải thích nội dung rất dài. Rồi cô an ủi tôi và mấy thằng nhãi con trai kia: "Sau này các trò sẽ được học, và sẽ được khen trong các bài về chí nam nhi, sức dài vai rộng nha. Đừng có cái tánh ghen tỵ, xấu lắm, các trò nam của cô ời "

Hê Hê ! Vui thật...

MƯỜI YÊU

Một yêu tính Bé hiền lành
Hai yêu Bé biết yêu anh, mến bà
Ba yêu Bé rất thương ba
Bốn yêu Bé lại nhường quà cho em
Năm yêu Bé được thầy khen
Sáu yêu Bé lên đèn học ôn
Bảy yêu Bé nói dịu dàng
Tám yêu tính Bé luôn luôn giúp người
Chín yêu miệng Bé hay cười
Mười yêu Bé nhất là môi bé hồng

Tôi vốn mê nghe hát và thích giờ cô tập hát.

Sau 1 năm rời trường Trung Mỹ Tây về Trường của Giáo xứ - **Trường Hoàng Gia Huệ**, tôi cứ nhớ mãi bài hát sau đây, cho đến nay tuổi thất thập cổ lai hy trong đầu cứ vang mãi lời du dương ấy.

REO VANG BÌNH MINH.

*Reo vang reo, ca vang ca
Cát tiếng hát vang đồng xanh vang lòng
La bao la, tươi xinh tươi
ánh sáng từng bừng hoa lá*

*Cây rung cây, hoa đua hoa
khắp nơi bình minh rắc reo hương nồng
Gió đón gió, sáng chiếu sáng
bình minh sáng ngập hồn ta.*

*Líu líu lo lo, chim oanh hót say sưa,
hót lên chào mừng bình minh luôn tươi sáng
Tang tang tang tính tang tang,
ta ca hát say sưa
Hát lên chào mừng bình minh sáng muôn năm.*

Một ngày mùa đông Sydney
Vũ Quốc Thịnh